

1

Toen alles achter de rug was op mijn vaders begrafenis heb ik ter ere van hem een enorm vuur aangestoken van op elkaar gestapelde appelkratten, kapotte meubels en stukken omgeval- len boom. De brandstapel torende boven het verwilderde stukje grond uit dat ik de vuurtuin noem, en laaide, hoog op in de schemerige namiddag, te fel om nog te stoppen. Op het gazon beneden hapte mijn familie naar lucht als vissen op het droge. Ze klauwden in hun gezichten als schreeuwers van Edvard Munch, als gestoorde junks. Het rouwende gezelschap stroomde jammerend in hun designkleding het huis uit, als door vlam- men verlichte spoken.

Mijn stiefvader Lowell Baxter, pinboy op leeftijd, voormalig tv-ster maar inmiddels uitgerangeerd, stond verbijsterd en met holle ogen op zijn benen te zwaaien als iemand die na een lange slaap op de verkeerde plek is wakker geworden. Hannah, mijn moeder, lag in al haar creditcardweelde verfomfaaid als een pasgeboren veulen in het natte gras. Ze klampte zich vast aan

haar kleren, snikte hevig, maar deed geen moeite om op de been te komen. Ik betwijfel of ze nog wist hoe dat moest, met die loden schuldenlast om haar nek.

Ik had ze kunnen filmen, hun ellende kunnen vastleggen om het later nog eens terug te zien, maar ik heb het niet gedaan. Ik heb gedaan wat mijn enige en beste vriend Thurston altijd zei: ik heb genoten van het moment, omdat het moment zelf meer dan genoeg was. Ik heb afstand gehouden en naar hun ellende gekeken terwijl ik met handenvol papier de vlammen gaande hield.

Ik vroeg me af of ze ooit nog een mond tegen me open zouden doen. Ik heb er altijd naar verlangd dat Hannah en Lowell een keer hun mond dicht zouden houden.

Toen mijn vader in de verbrandingsoven lag, gedroegen ze zich niet zo. Het speet ze geen van beiden om hem te zien gaan. Eraan vooraf werd in het crematorium een dienst voor hem gehouden. Ernest Toby Jones, een van de rij wachtende doden. Lowell bespeelde de zaal in een strakzittend pak en Hannah droeg een grote donkere zonnebril om haar gebrek aan tranen te verbergen en zwarte hoge hakken met rode zolen in dezelfde kleur als haar lippenstift. In plaats van emoties showde mijn moeder bij dit soort gelegenheden liever opzienbarende accessoires.

Ik kon de gedachte niet verdragen dat Ernest in die afgesloten kist lag, in het donker, eenzaam en dood. Ik kon er met mijn verstand niet bij. Het ging te snel. Maar zoals water een brandende lucifer dooft, zo sloot de rest van de wereld het feit van zijn afwezigheid af, sloot het af en holde verder.

Zijn lijkwagen bewoog zich door het dagelijks verkeer. Het geduld van de auto's achter hem werd op de proef gesteld bij zijn langzame en statige reis naar het graf. Slechts één oude man met een stok bleef staan toen de kist voorzichtig over een

rotonde manoeuvreerde; hij ving mijn blik en boog beleefd voor de dode. Binnen verspreidde Ernests schaarse gezelschap zich over de zitplaatsen in een poging de ruimte te vullen. God mag weten wie het allemaal waren. Ze droegen hun saaiste kleren en stemden het volume van hun gesprekken af op de frequentie van verdriet en verlies. Ik zat in mijn eentje. Ik wilde niets met ze te maken hebben. De schreeuwerige vloerbedekking van de rouwkapel leek wel afkomstig uit *The Shining*, of uit een gesloten casino in Las Vegas. Ik wilde de persoon spreken die hiervoor verantwoordelijk was en weten of hij een grap had uitgehaald, kleurenblind was, of gewoon een fan van Stanley Kubrick. Ik wilde het aan Thurston vertellen omdat hij het zou snappen. Juist deze dag had ik hem graag bij me in de buurt willen hebben. Maar toen realiseerde ik me dat de vloerbedekking perfect was gekozen, omdat hij mijn aandacht afleidde van wat onontkoombaar was, de schrijnende stomp van wat ontbrak, de afwezigheid van mijn vader, de afwezigheid van Ernest, die nooit meer terug zou komen.

Ik heb hem niet lang genoeg gehad. Dat is het hele punt. Toen ik hem eenmaal had gevonden, was ik er niet klaar voor om hem los te laten.

‘Wil je dat er speciale muziek wordt gedraaid?’ vroeg ik de week ervoor. ‘Als de gordijnen dichtgaan, als je kist doorgaat. Wil je een psalm of iets dergelijks?’

Hij dacht er een zompig, morfinezacht moment over na.

‘Harold Melvin en de Blue Notes,’ zei hij en zijn stem bleef als gruis in zijn mond zitten, klonk als rondtrippelende muizen op een verre zolder. Het duurde een eeuwigheid voor de woorden naar buiten kwamen. ‘*If you don't know me by now.*’

‘*You will never, never, never know me,*’ zong ik, ergens tussen lachen en huilen in.

Thurston organiseerde ooit een nepbegrafenis. Hij huurde

een lijkwagen met zijn oom Mac achter het stuur. Ik zat voorin en ook al was de kist achter me leeg, hij was dreigend, als een levend, humeurig ding en ik bleef denken dat er nog iemand in de auto was. Thurston liep voor de auto uit in dat heel langzame tempo, met een versleten jacquet en een zwarte hoge hoed, een gezicht als een donderwolk met sporen van tranen. Het was op een zondag in de buitenwijken, de kant op van Long Beach, ergens bij Rossmoor. Mensen waren hun auto's aan het wassen en knapten hun voortuin op; een groepje kinderen reed op de fiets rondjes om een overreden kat. Oom Mac reed onverstoorbaar door, zo langzaam als maar kon, en volgde Thurston met een grote brede grijns op zijn gezicht. Hij wist niet wat er daarna zou gebeuren, en zo had hij het graag.

'Ik vertrouw de jongen,' zei hij, 'omdat hij een genie is.'

Daar viel niets tegenin te brengen.

De kinderen stopten met hun rondjes, mensen stopten met harken en grasmaaien, nog meer mensen kwamen hun huis uitgelopen en iedereen keek naar de begrafenis die niet de hunne was. Je zag ze zich afvragen van wie dan wel en wat hij in godsnaam in hun straat deed, in hun weekend. Toen we ieders aandacht hadden, stak Thurston zijn hand in zijn zak, en deed ik op precies hetzelfde moment de ramen van de auto open en gaf de stereo een slinger. *It's Just Begun* van de Jimmy Castor Bunch. Terwijl de muziek steeds luider werd, haalde Thurston in één vloeiende beweging vier zelfgemaakte pigmentbommen tevoorschijn en smet ze voor zich uit op het asfalt. Hij liep door en wij volgden, statig en eerbiedig, door een dikke, deinende kleurige wolk die zwol en opsteeg en toen weer omlaag zakte en bleef kleven aan zijn betraande huid, zijn zwarte kleren en aan onze sombere oude rammelkast. Toen we uit de gekleurde wolk tevoorschijn kwamen en de muziek goed op gang kwam, begon Thurston te dansen. Niet alleen maar even tapdansen of

vingerknippen, niet van dat afgezaagde werk. Zijn hele lijf kronkelde en gleed en vloede als water, de noten slingerden hem de lucht in en dan weer laag en breed over de grond, tot de lach op mijn gezicht pijn deed van alleen naar hem kijken, tot ik vergat te ademen. God, wat kon die jongen dansen.

Iedereen behalve wij was stil, alsof we ze betoverd hadden, alsof we de tijd hadden laten stilstaan maar er dwars doorheen bleven reizen. Mensen staarden. Het was het enige wat ze konden. Het was het soort begrafenis dat je zelf zou willen, zo een die je voor je zag, maar jaren later niet van kon zeggen of hij nou echt was of maar een droom.

Dat was zo'n moment. Thurston had het verzonnen en cadeau gedaan aan de mensen van Rossmoor. Ze hadden geen idee wat ze kregen. Ze wisten niet hoe ze boften.

Stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren.

Toen Ernests ziellose lichaam de temperatuur van bijna duizend graden Celsius had bereikt en tot een schoenendoos vol vreemd, nattig zand was verworpen en moest afkoelen voor we hem mee konden nemen, verlangde ik naar een grote uitbarsting van kleur en geluid, een viering, een vrije droom. In plaats daarvan was alles stil en gewoon en afgelopen. Misschien dat er nog een psalm werd gedraaid. Mensen stonden op, schuifelden naar buiten en keken alleen maar naar de grond. Zwijgend reden we terug naar zijn huis voor een drankje en een hapje en om over koetjes en kalfjes te praten, voor gincocktails en piepkleine, geharpoeneerde boterhammetjes op het gazon. Het zou zoveel beter zijn geweest met Thurston erbij om me te helpen. Ik weet nog dat ik dat dacht. Dan was het adembenemend en sensationeel geweest.

Dat weet ik zeker.

Het was mijn laatste en beste vuur. Ik liep alleen de tuin in. De zon gaf geen warmte meer en het licht nam af. Ik haalde

diep adem, stak een lucifer aan, hield hem kalm bij de in petroleum gedrenkte vodden aan de rand van de brandstapel en wachtte af.

En wenste met heel mijn hart dat Ernest erbij had kunnen zijn om het te zien.